

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 81/03-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. M., bytom B., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 2154/02 a takto

rozhodol:

Sťažnosť Ing. V. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. apríla 2003 doručená sťažnosť Ing. V. M., bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 2154/02.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu, ako aj postupom Okresného súdu Brezno (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod č. k. Nc 953/02-39.

Sťažovateľka chronologicky popisuje postup v konaní vo veci, v ktorej bol 26. apríla 2002 okresnému súdu doručený návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorý bol neskôr uznesením okresného súdu č. k. Nc 953/02-39 z 12. augusta 2002 zamietnutý. Proti citovanému uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie na krajský súd, kde bola vec vedená v konaní pod sp. zn. 15 Co 2154/02. Prietahy v týchto konaniach podrobne špecifikuje v bodoch II a III svojej sťažnosti.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Krajský súd v Banskej Bystrici vo veci vedenej pod sp. zn. 15 Co 2154/02 spôsobil prietahy v konaní na základe čoho došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na spravodlivý proces v primeranej lehote upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Sťažovateľ žiada o primerané finančné zadostučinenie.

Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy tohto konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky ústavný súd skúmal jej zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ako aj prípadné dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd zistil, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 15 Co 2154/02 z 29. novembra 2002, ktorým podľa sťažovateľky došlo k porušeniu ňou namietaného práva, bolo sťažovateľke doručené 10. februára 2003, keď nadobudlo i právoplatnosť.

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 96/02) sa ochrana základného práva vrátane práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade krajským súdom) trvalo alebo ešte pretrváva. Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu namietaného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľov. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo.

Sťažovateľka namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. apríla 2003. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že vec bola právoplatne skončená 10. februára 2003, z čoho je zjavné, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu tvrdené porušovanie práv sťažovateľky už netrvalo.

Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená. Z tohto dôvodu ju ústavný súd odmietol už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou návrhu na rozhodnutie, ktorou sa sťažovateľka domáha jej priznania, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2003